

Medalla d'Or de la Vila de Muro

Muro, 19 de setembre de 2008

Sr. Alcalde de la Vila de Muro, Srs. Regidors, veïns de Muro, família, amics:

En octubre de 1997 em trobava dirigint un concert amb el grup La Xafigà de Muro en el nostre estimat Centre Cultural quan, en concloure aquest, el aleshores regidor de Cultura del nostre ajuntament, l'amic *Javier Jover* agafà el micròfon i comunicà que s'havia acordat atorgar-me la Insígnia d'Or del nostre poble amb motiu del Concurs de Direcció que havia guanyat uns mesos abans a Holanda. Absolutament sorprès per la notícia vaig sortir des de darrere el teló i amb la distinció enganxada a la camisa vaig dirigir la darrera partitura del concert. Des de llavors, en diverses ocasions he lluit molt orgullós aquesta joia menuda de volum però gegantina de valor. Ara fa un poc més d'un any, en juliol de 2007, tot escoltant un concert a la Plaça de la Senyoria, el nostre alcalde i també amic, *Rafael Climent Gonzálbez* em va comentar que estaven pensant en reconèixer oficialment la distinció que abans vos he anomenat doncs en el seu moment no es va fer com calia i no constava en cap document oficial. Em preguntà que em pareixia la iniciativa i jo li vaig dir que no era ningú per reclamar res. Tant en la primera ocasió com ara, aquest guardó es producte de la deferència i llibertat d'aquell que l'atorga i tan sols puc estar-ne agraït. I veritablement ho estic. Crec que diu molt dels nostres representants municipals, tant els de 1997 com els d'ara, el fet que utilitzen part del seu valuós temps en una tasca com aquesta de reconèixer i agrair el treball d'algú. És tot un exemple de generositat i d'humanitat, dos valors necessaris encara a reivindicar en la societat actual.

Em sento molt orgullós i afortunat de rebre aquesta distinció, quasi més per tots aquells que m'estimen i treballen amb mi, que per mi mateix. Tot i que m'he plantejat els motius pels quals en soc mereixedor. Si és per dedicar-me a la música, he de confessar que soc un artista dependent. Si he dirigit alguna orquestra o banda, és perquè he tingut a músics que han volgut tocar amb mi. Si he fet alguna classe de música és perquè quelcom ha estat ben amable en venir a escoltar-me. Si he escrit alguna obra i s'ha difós, és perquè ha hagut algú que ha agafat el seu instrument i ha dedicat part del seu temps a esbrinar allò que les meues humils notes han volgut reflexar. Aquesta és la meua realitat: necessite dels demés per fer la feina gràcies a la qual ara m'atorgueu aquest guardó. I si el motiu fóra el fet que sempre resulte d'allò més pesat en repetir que sóc de Muro i que allà on vaig li mostre a tothom sobre un mapa on està situat el meu poble, vos diré que és un tret absolutament natural, quasi tribal, que he mamat dels meus pares, de la meua família i dels meus amics. Per tant, és just i necessari, que em permeteu compartir aquesta preciosa medalla amb aquells que realment se l'han guanyada.

Vull començar per la gent que em va posar al davant una partitura i que em va ensenyar les primeres lliçons de solfa: el mestre *Salvador Martínez Richart* a qui tant devem els músics de Muro i com no, la meua mestra *Mª Ángeles Palacios*, la persona que no sols m'ha ensenyat a estimar la música sinó que amb el seu exemple i dignitat m'ha demostrat com s'ha de viure aquesta professió. Es faria molt llarga la llista de mestres que he tingut el plaer de conèixer i dels quals he après tot el que se. Sense voler fer-ho llarg és just anomenar el meu mestre holandès *Jan Cober* qui va ser el primer que em va posar una batuta a la ma quan tenia disset anys, i encara està ací subjecta amb l'amor que senc per aquesta professió. Una tasca, la de director, que he pogut desenvolupar gràcies a la confiança que em mi dipositaren en el seu moment la gent de les bandes de la *Unió Musical "La Primitiva" de Castell de Castells*, la *Unión Musical de Yátova*, els amics de La Vall d'Albaida amb la seua *Banda Comarcal* i la seua *Escola Comarcal*, la *Associació Unió Musical de Bocairent*, l'*Agrupació Artístico-Musical "El Trabajo" de Xixona*, l'*Orquestra Simfònica d'Albacete* i des de fa un any, la *Societat Musical "La Nova" de Xàtiva*. Pobles que formen part ja del meu paisatge particular i estimat, d'aquells on quan arribe em senc molt be, on tinc molts amics i on note el caliu d'estar com a casa.

Ací a Muro, vaig començar amb el bombardí a la nostra Banda Unió Musical, al costat de *Santiago Tormo* i d'*Elies Bosch*. Varen tindre molta paciència amb mi els mestres *Pepe Esteve "fill"*, el mestre *Rafael Alcaraz*, el mestre *Juan García Iborra* i el mestre *José Vte. Moltó*. Al mig de tot açò mon pare em va portar a tocar la bandúrria a casa la *tia Asunción*, qui amb la seua guitarra sempre estava disposta a acompanyar algú, des de l'engrundsadora de sa casa a la *Fonteta de les Bassetes*. Allí formarem una rondalla que dirigia el meu primer mestre de piano *Juan Jover "El Requinto"*. Uns dies anava a estudiar amb el piano de ma tia-iaia *Maria* al Carrer Sant Vicent i alguna vesprada que altra assajava amb l'orgue de l'església després d'arreplegar la clau enorme que *el ti Pepe Manrem* o la seua dona em donaven amb un somriure. També anava a cantar amb la gent del *Cor de la Parròquia Sant Joan Baptista de Muro*, els quals em permeteren poder dirigir-los i acompanyar-los amb l'orgue durant molts anys i amb els quals vaig viure estones mullades de rialles i d'amistat barrejades en ocasions amb algun tros de coca d'ametlla que sempre es menjàvem allà dalt al cor quan el rector feia un sermó massa llarg. Amb l'inoblidable mestre *Alcaraz*, el nostre *Rafelito*, formarem una companyia de sarsuela i allà que vaig anar jo, ben jovenet, fent les meues incursions en el món de la interpretació. Després "*La Xafigà*" es va creuar amb la meua vida i em va canviar de dalt a baix. La seua confiança i el seu afecte cap a la meua feina romanen inesborrables al meu cor. Finalment, passats els anys, he pogut ser el director de la Banda de Muro, un honor, un privilegi i una experiència única que mai hagués pensat que podria viure-la quan el *ti Salvador* m'agafà la ma per portar el compàs en la primera lliçó de l'Eslava.

La vida m'ha fet conèixer a gent imprescindible per a la meua identitat. Gent d'aquella que, fins i tot quan desapareixen, s'estableixen de forma perenne a la teua ment. Volia recordar, si més no, a *Carlos Palacio* i a *Amando Blanquer*, dos dels millors músics que he conegut, dos dels millors amics que he tingut, i dos exemples d'allò que per a mi significa ser músic. També és just recordar avui, els meus amics i companys compositors que allà pel 2001 vingueren a Muro per parlar de la nostra Música de Moros i Cristians. Amb ells he viscut relacions professionals i d'amistat ben enriquidores.

A més a més, he tingut la sort de tindre molts amics a Muro amb els quals he compartit rialles, plors, anhels, decepcions, conflictes, reconciliacions... Un grup heterogeni de gent que guarde gelosament al meu record. Alguns d'ells tenim contacte des dels pàrvuls que donarem en la casa que avui es l'Aquarterament de la Guardia Civil, passant pels baixos del Palau de la Senyoria i després per *El Bracal*, un col·legi on s'han format milers de xiquets del nostre poble i de la nostra comarca al qual li desitge tot el millor. Després vingué l'*Institut "Pare Arques"* de Cocentaina on hi vaig trobar molts bons amics companys i mestres, la Universitat i el Conservatori a València, les classes a Holanda, al Conservatori de Viena, els viatges a Cuba, Romania, Itàlia, Argentina, Anglaterra, Suïssa...Tanta gent, tanta música, tants records, tant d'agraïment...

Però sempre amb la família al darrere, fent-me costat, aferrant-me a la meua terra. He volgut que avui estigueren amb mi doncs també gràcies a ells tinc l'honor de rebre aquesta medalla. Em manca la presència física de familiars i amics que ja no hi són. Especialment la de dues dones ben peculiars: les meues iaies *Tere* i *Josefina* que varen deixar en mi una petjada profunda per la seua valentia i per la seua eterna tendresa. Però compte avui ací amb els meus tios, els meus cosins, els meus compares, els meus cunyats, els meus nebots, els meus sogres i els meus germans Luis i Salva, els quals sempre han estat i estan al meu costat. Com no, tinc la fortuna d'estar acompanyat per la meua dona *Maido* i pel meu fill *Arnau*, les persones més importants de la meua vida i a les quals he d'estar-ne sempre agraït per tot l'amor que em regalen dia a dia i per saber donar-li sentit a tot allò que faig.

Amb el permís d'ells voldria, però, dedicar especialment aquest premi a dues persones. Una parella de *jovençans* que avui estan més contents que jo. A ella li diuen *Tere* i va nàixer en la *casilla* de Benàmer. A ell li diuen Luis i va obrir els ulls a la casa del carrer Carme que fita amb aquest ajuntament. Un bon dia Tere va anar a comprar a casa *El Salem* i allí estava darrere del mostrador un xicot que tothom el coneixia com *L'Àngel*. Decidiren fer una història junts i d'eixe propòsit sortirem Luis, Salva i jo. Ells, els meus pares, ens ensenyaren a estimar Muro, cantant-nos les seues cançons (*El tio Pep*, *Serra de Mariola*, *Donem l'asguinaldo*, el *ta-ni-na ta-ni-na* de les *Danses de Palacio*, *l'Himne de la Mare de Déu...*), passejant-nos pel Pinaret, per la Font del Baladre, per El Canyaret, per l'horta de Palacio, per les Fontetes Santes, per la Cova Beneyto o per Benàmer, amb les poesies del ti *Rafelet el Manyà* que mon

pare ens feia aprendre de memòria en companyia, com no, de *La Publicà*. Ara que soc pare, tinc en ells a bons mestres per portar endavant aquesta meravellosa tasca. Avui per a mi són ells els protagonistes, els que mereixen molt més que jo aquesta medalla.

Gràcies a dedicar-me a la música, he pogut viatjar per diversos països i conèixer gent d'allò més diversa que es fa de sobte molt propera en enllestir el camí conjunt dels pentagrames. La música té el poder d'unificar criteris tot sabent emprar molt bé eixe terme tan amanit de la globalització: aconseguir que un grup divers de gent, que pot parlar diferents llengües, que pot ser de races diverses, que pot tenir diferents creences i cultures vàries, sàpiga fer un treball en comú, tot respectant-se els uns als altres en saber que tothom és important per l'èxit final. Aquests valors de solidaritat, d'igualtat, de respecte i de tolerància venen a marcar la vida de qui realment descobreix el poder de la música.

A tots els que heu fet possible tot açò, vos estic immensament agraït, però tinc trenta set anys i vos demane que continueu amb mi. Em senc feliç de tindre-vos a tots i de saber que seguirem junts aquest viatge en comú.

Al meu poble, a Muro, la meua eterna estima per a sempre.

José R. Pascual-Vilaplana
Muro, 19 de setembre de 2008